

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
B-MESE

Képzeld el, Jenci gyerek, mit érezhet egy közrendőr, ha unalmában akad valami ripegős-ropogós látnivaló, szabályhágás; hát persze, hogy megmozdul benne a kötelesség, meg a lélek!

Az úgy esett, hogy tavaly ilyentájt nagy firifittyel meg egy pintesüveg jól bizsergető somogyi kadarkával kivonultam szürkületkor a csárda elé a tókapartra, ahol mindenféle megveszekedett, cafrangos cicomában vonaglottak a kamaszok, meg villogott a tarka fény, szóval tombolt az éles dizsi, ahogy a Dönci picibunokám mondaná.

Jó messzire elzarándokoltam a gáton, hogy meg ne süketüljek, aztán ahová már alig pillogott a ménküzene – ez a havimetál vagy mifene – bevettem magam a zsilip tövébe, tudod, ahol azokat a méteres harcsákat szoktam zöldágra akasztani. Gondoltam, ha olyan vaksi a harcsa, ahogy írják, akkor valószínű, hogy annyira süket is, és nem bitangol el ettől a zenebonától. Belehasítottam tehát a vízbe a zsinórjaimmal, aztán csak üdögelttem, mint ángyom a kispadon, nyalogattam a kadarkát, éreztem, hogy a lábamba száll, mint böhöneyei embernek a lúdvérc, de azok a kaffogó betyárok csak nem jöttek.

De jöttek ám a kamaszok kettesével a gáton hetyézni egy perc szünet nélkül, meg csapatostul a farmeros, kukkoló, kapa-kasza kerülők; hőzöngtek, zrikáltak. Te, ezek olyan nyelven beszélnek, hogy kevés benne a magyar, mint jó pájnkában az esenc. De már nagyon leült bennem a kadarka alja, gondoltam, kinyitom a kerticsapot, hát mászok föl a gáton, no persze, hogy visít az orsóm! Ugrás vissza. Nem vicikéltem ám a kis háromkilós harcsikával, hanem földobtam a gátra, aztán futottam utána, mert már nagyon bunogott a vízvezetékem. Messzebb jött pár suhanc meg csajok, de azért csak kigombolkoztam és elővettem a nyomáscsökkentőt. Sötét is volt, tudod, meg holdárnyékban is voltam.

Majdnem belémfagyott a melegség, amikor kilépett a bokor mögül két zсарu, aztán mondja az egyik, hogy ne mutogassam magam, azonnal hagyjam abba. Az egyik lány még visított is hozzá aláfestésnek, biztos benyúltak neki – épp jókor! -, gondoltam, veszve vagyok. Úgy kellett ez most nekem, mint varas almának a smirgli.

- Jól van, na, abbahagyom! – mondtam nekik, és eltettem a kalitkába a kakukkmadarat. Ezek a marhák tényleg azt hitték, hogy abbahagytam, mert eltántorogtak a földes úton. Eszem ágában sem volt abbahagyni, érted? De nem ám!

No ne rázzon úgy a röhögés, mint fiákkerost a macskakő, az az igazság, hogy a gát tövében folytattam csak. Addig meg a srácok ellopták a harcsámat. Nem nagyon bántam, mert fél óra múlva hoztak egy pint fröccsöt fájdalomdíjként. Éjfélkor már jól nyomott a bor, és félálomban akkora harcsát buszmákoltam el, mint egy stráfkocsirúd, hogy az a köpcös bográcsom legyen a sírja! – tudod, amiben a búcsúban főztem a halászlevet a rokonoknak.

Egyébként amíg itt a keserveimen hahotáztál, volt egy gyönyörű, feltolós félkapásod; az a sumós ponty volt, amelyiknek tegnap megsturcoltam a bajszát a görbevassal. Bele is betegedtem volna, ha megfogod!